

JAKOBHAVN FORSTANDERSKABS VIRKE

I ÅRENE 1863 - 1910

Af *Kåle Rosing*

II. *Inspektør Krarup Smith og pastor Thøger Sørensen.*

Året 1872 blev skelsættende for forstanderskaberne i almindelighed, men også på anden måde for Jakobshavns forstanderskab. Dette år udsendtes til Nordgrønlands forstanderskaber under 12. juli et cirkulære, der går ud på, at der nu indføres forskellige ændringer i bestemmelserne for forstanderskaberne. Blandt andet bliver bestemmelserne nu ens for både Nord- og Sydgrønland, og af væsentlige ændringer kan nævnes, at formanden ikke længere skal udpeges af inspektøren blandt forstanderskabets medlemmer, men at præsten skal være formand, og det bliver understreget, at kolonibestyreren som forstanderskabets regnskabsfører kun undtagelsesvis tillige bør beklæde formandsposten. Endvidere indføres den nyskabelse, at al udlån standses, men at man i stedet skal fordele kolonikassernes overskud til de dygtige og driftige fangere, og at man samtidig skal søge at få disse til at indsætte penge i sparekassen og på den måde få dem til selv at spare sammen til dyrere redskaber m. m.

Da man ved de nye bestemmelser har udelukket muligheden for udlån, men henvist til en fordeling af de enkelte kolonikassers overskud, blandt fangerne og til, at forstanderskaberne og sparekasserne gensidig bør støtte hinanden, har inspektør Krarup Smith samme efterår tilstillet indenrigsministeriet en skrivelse, hvori han foreslår, at sparekassen i en vis udstrækning anvendes som kreditinstitution. For at stimulere interessen for opsparring foreslår inspektøren, at indlånsrenten sættes op, og anfører iøvrigt om den foreslåede udlånsvirksomhed blandt andet følgende: „... skal jeg tillige tillade mig at henlede Opmærksomheden paa det formeentlig Heldige i, om det med Hensyn til dette Institut desuden blev tilladt, at mindre Beløb kunde udlaanes af dets Midler til vederhæftige Folk blandt Fangere og selvstændige Grønlandere imod en noget høiere Rente, end det selv giver. Man vilde formeentlig derved kunne etablere et Creditsystem, der i forskjellig Retning var meget heldigere, end den hidtil desværre alt for vidt drevne saakaldte Udborgning, og som under Forholdene her i Landet maa anses for temmelig fornødent, naar man ikke skal befrygte, at den iøvrigt virksomme og dygtige Familieforsørger ved enkelte Uheld, Misfangst, Sygdom eller deslige, idet han nødsages til at søge Fattighjælp fra Com-

munalvæsenet til eget og Familiens Underhold, synker sammen og taber sin Selvstændighed og sit Mod til at se Fremtiden imøde.“

Dette forslag har været fremsat flere gange i de forløbne 100 år, uden at det er lykkedes at få det gennemført.

Som følge af indførelsen af de nye bestemmelser om forstanderskaberne er der i nogle distrikter foretaget ændringer i antallet af de valgte forstandere, ligesom der er udfærdiget en instruks for disse. For Jakobshavns vedkommende bliver antallet af indfødte parsissut udvidet med to, idet der skal være „1 for Pladserne nærmest ved Isefjorden, 1 for Pladserne Påkitsok og Rodebay og for de nationale Familier ved Jacobshavn, der hovedsagelig ernære sig ved andet Erhverv end egentlig grønlandsk, – saaledes at altsaa de egentlige Fangere paa selve Pladsen Jacobshavn vedblivende selv valgte sig en Forstander.“

En mærkbar forandring i Jakobshavn forstanderskabs behandling af sagerne kan spores fra dette overgangsaar 1872, idet formandsposten overgik til seminarieforstander, pastor Thøger Sørensen, ligesom kolonibestyrer Fleischer begyndte at skranke og må forsømme en del af møderne. Thøger Sørensen, der havde været missionær 2 år i Upernavik og 3–4 år i Holsteinsborg og dermed kendt ogsaa med sydgrønlandske forhold, var en mand med faste meninger, og det fremgaa ogsaa af forhandlingsprotokollen, at han var temmelig tilbageholdende med at yde for megen understøttelse eller fattighjælp, medens han paa den anden side ikke tog det saa nøje med udgifter, der ikke direkte var hjemlet i bestemmelserne. Endelig havde han sine egne fortolkninger af bestemmelserne, som han øjensynlig holdt stejlt paa.

Som følge af sin tilbageholdenhed med hensyn til understøttelser (som dr. Pfaff iøvrigt af hensyn til sundhedstilstanden ikke syntes at kunne godkende), modtog han en anerkendelsesskrivelse af 9. oktober 1873 fra inspektøren, i hvilken skrivelse der blandt andet anføres: „Inspectoratet anerkjender idetmindste fuldt vel, at den Opgave, som de vanskelige Tidsforhold stillede navnlig Forstanderskabet i Jacobshavn District, næppe uden Deres Indflydelse vilde have kunnet løses saaledes som den dog vistnok efter Omstændighederne er blevet det, navnlig ikke uden at formegen Understøttelse paa mindre værdig og paa en for Befolkningens Livsanskuelse mislig Maade var bleven uddeelt. Medens det paa den anden Side synes at være lykkedes at forebygge, at nogen Deel af Befolkningen egentlig er forkommen, vil det paa den anden Side ogsaa være gaaet op for en betydelig Deel af den herværende Befolkning, at dens Subsistens ved egne Hjælpekilder maa være en Hovedsag, Resultater, som næppe vilde være vundne, naar De ikke paa engang skarpt og bestemt havde hævdet Deres Opfattelse af enhver Understøttelses tvivlsomme Natur og dog tillige omhyggelig vaaget over, at de forskellige Led af Forstanderskabsinstitutionen, selv om de vare af en fra Deres ganske forskjellig Mening, kunde gjøre den dem

tilkommende Indflydelse gjældende.“ Inspektøren gik endog så vidt, at han sluttede sin skrivelse med dette: „Personlig griber jeg sluttelig Leiligheden til at udtale, at – forsaavidt Her. Pastoren eller Forstanderskabet maatte finde de af Inspectoratet hævdede Fortolkninger af de „Forel. Bestemm.“ af 31. Januar f. A. væsentlig hæmmende for eller utidig indskrænkende Forstanderskabets gavnlige Virksomhed – det er mig i høi Grad magtpaaliggende, at slige Spørgsmaal blive afgjorte af høiere rette Vedkommende, og at jeg ikke blot villig skal see dem henviste til saadan Afgjørelse, hvor man i min Fortolkning eller mine Bestemmelser seer noget formeentlig Eensidigt, men at jeg endogsaa i flere Tilfælde personlig kan ønske, at jeg maatte kunne gjøre en anden Fortolkning gjældende, end den jeg antager mig forpligtet at søge anerkjendt.“

Det må jo siges at være en anerkendelse, der battede. Imidlertid har den nye formand øjensynlig i mellemtiden tilstillet inspektøren en skrivelse, hvori han argumenterer imod inspektørens afgørelser. Denne skrivelse fra pastor Thøger Sørensen findes desværre ikke blandt forstanderskabets papirer, men det fremgår af et brev, som inspektøren har tilstillet formanden, at Thøger Sørensens skrivelse ikke just er faldet i god jord. Men inden vi går over til en nærmere omtale af hele den batalje, der fulgte, må vi se lidt nærmere på, hvad der skete i forstanderskabet i disse første år af „Nyordningen“.

De grønlandske medlemmers antal blev som nævnt udvidet som følge af de nye bestemmelser, således at deres antal herefter var ialt 4. Det er vel uden for al tvivl, at de danske medlemmer har domineret i forstanderskaberne, men der er dog også tegn på, at de grønlandske medlemmer har haft deres at sige. Der er blandt andet i mødereferatet for den 20. december 1872 anført følgende:

„Foranlediget ved en Forespørgsel til det samlede Forstanderskab af Hr. Ass. Møldrup, foreslog de europæiske Medlemmer at yde Fanger Jørgen David Reimer, boende ved Kolonistedet, nogen Understøttelse til Klæder; imod dette Forslag stemte alle de tilstedeværende indfødte Medlemmer, hvilket saaledes forkastedes.“

På samme møde vedtog man „uden Discussion at tilstaa *Fattiglemmerne* til Juul et lille Traktement af $\frac{1}{2}$ ₤ Kaffe og $\frac{1}{4}$ ₤ Kandissukker pr. Familieoverhoved, samt $\frac{3}{4}$ ₤ Tørfisk pr. Individ.“ Endvidere foretog man på dette møde for første gang fordelingen af det overskudsbeløb, der var hjemlet i de nye bestemmelser, den såkaldte Repartition. Ved denne indførtes en regulær klassesdeling af befolkningen, idet fangerne blev delt i en 1., 2. og 3. klasse efter deres dygtighed og deres jordiske gods i form af konebåde, telte kajaker m. v. Helt nede i bunden kom så fattiglemmerne.

På mødet den 24. og 25. april 1873 under forsæde af Thøger Sørensen behandlede man et spørgsmål, der tenderer det kriminelle. Den 24. afholdtes der et forbe-

redende møde mellem de grønlandske medlemmer, og på mødet den næste dag aflagde Th. Steenholdt et referat af dette møde, hvori blandt andet anføres: „Endelig forhandlede der om et dadelværdigt Forhold, som (den ovennævnte) Grl. Jørgen David Reimer ved Igdlumiut i den forløbne Vinter havde gjort sig skyldig i, idet han havde brændt sit Huus, sit Telt og sin Kajak og desuden af og til paa utilladelig Maade tilvendt sig nogle af sine Medmenneskers Eiendele; de vilde for saadant Forhold have ham revset ved at unddrage ham al Hjælp og Understøttelse af Forstanderskabet, og kun i den alleryderste Nød forstrække ham med det, der var nødvendigt for ikke at dø af Hunger, haabende at han ved en saadan Revselse skulde bringes til Fornuft.“ Afgørelsen på denne sag lød således: „Betræffende det dadelværdige Forhold af Grønlænder Jørgen David Reimer . . . da tiltrådtes af de øvrige Medlemmer Parssissuts forhen omtalte Forslag angaaende den Maade, han for saadant sit Forhold burde revses.“

Dette referat slutter med: „Endelig besluttedes det at anvende circa 11 rd. til et Traktement for Parssissut; Formanden fremhævede, at saadant Traktement, idet det kom alle de paa Mødestedet tilstedeværende Indfødte tilgode, iblandt andet maatte have til Hensigt at gjøre de Dage, paa hvilke Forstanderskabet holder sine Hovedmøder til Mærkedage i det grønlandske Folkeliv, saaledes som det alt er begyndt at blive Tilfældet paa enkelte andre Steder i Landet. Hos flere af Forstanderskabets Medlemmer syntes der dog kun at være ringe Interesse for denne Sag. —“

Der var altså ikke 100 % enighed om denne vedtagelse, og at inspektøren heller ikke så med alt for blide øjne på, at forstanderskabet i Jakobshavn var lidt rundhåndet med traktementer, viser følgende uddrag af mødereferatet fra den 2. oktober 1873:

„I disse Bemærkninger misbilliger Inspektoratet, at Forstanderskabet af Kolonikassens Midler havde bevilget Udgifter 1) til Traktement ved Forstanderskabets Hovedmøder, 2) til Juletraktement til Kommunens Fattiglemmer, 3) Fødehjælp til Udstedskonfirmander, medens de opholde sig ved Kolonien for at forberedes til Konfirmation, 4) til Paaskjønnelse for Fødselshjælp ydet under ganske særlige Omstændigheder.“ Flere af den slags udgifter regnes heller ikke idag som en kommunal udgift, idet de for de flestes vedkommende afholdes over statsinstitutionernes konti, men ikke desto mindre holdt den nye formand stejlt på sin opfattelse af, hvilke retigheder der tilkom forstanderskabet, og han anfører derfor i referatet: „Formanden udtalte, at han ikke vidste om denne Inspektoratets Misbilligelse skulle opfattes som Forbud, hvad han dog antog for utroligt, eftersom Forstanderskabet ifølge § 10 i de forel. Best. har Raadigheden over Kolonikassen, og det ikke paa nogen Maade har gjort sig skyldig i den i § 14, sidste Stykke, omhandlede Misbrug.“ Trods inspektørens misbilligelse sluttede man dette møde således:

Det gamle Jakobshavn før nytidens byggeri satte ind.

(Arktisk Institut . eneret).

„Sluttelig vedtog det samlede Forstanderskab at bevilge til et Tractement, som skulle foranstaltes af Parsissut i Anledning af Mødets Afholdelse :

4	Potter	Brændevin
5	Ⓔ	Kaffe og 2½ Ⓔ Sukker
25		Cigarer a 2 s.
60	Ⓔ	Skonrogger
½	Ⓔ	Smør.“

I sommeren 1873 indførte man i Nordgrønland huer af blåt klæde med guldrand og kokarde til medlemmerne af forstanderskaberne. Endvidere blev inspektoratet bemyndiget til at bevilge en slags flyttepræmie i lighed med de nugældende, blot med modsat fortegn, idet bemyndigelsen var givet „til at tilstaa Understøttelse af Fælleskassen til Indvaanere, der fra en overbefolket Handelsplads ønske at flytte til en ubeboet eller mindre befolkede Plads.“ Idag gives der jo præmier for at flytte fra en boplads eller udsted ind til en større by.

Ved et senere møde (den 8. september 1874) blev der vedtaget et noget mere beskedent traktement, nemlig ½ pot brændevin, 10 cigarer, 4 Ⓔ skonrogger og ½ Ⓔ smør til det beskedne beløb af 1 Rdl. 12 s.

I februar 1875 er inspektøren på tjenesterejse i Diskobugten. Under opholdet i Jakobshavn har han øjensynlig studeret forstanderskabsprotokollen, hvilket foranlediger ham til straks at udfærdige følgende skrivelse af 16. februar til formanden for forstanderskabet, seminarieforstander Thøger Sørensen:

„I Anledning af, at Jakobshavn Forstanderskab paa sit sidste extraordinaire Møde ved en mig ubegribelig Fortolkning af min Tilførsel til den herværende Forhandlingsprotokol under 28. Juni 1873 og af min Skrivelse til Hr. Formanden af 31te Januar ifjor har anseet sig beføiet til at uddele Undertøttelser af en meget betænkelig Karakter, og i Anledning af at Forstanderskabet vedblivende trods mit Paalæg om at afholde sig fra slige Udgifter, gjør saadanne til Traktement til Parsissut, tillader jeg mig at anmode Hr. Formanden om *snarest muligt* at sammenkalde de herværende Medlemmer af Forstanderskabet til et extra ordinært Møde, hvori jeg personlig (ved Hjælp af Tolk for de grønlandske Medlemmers Vedkommende) ønsker at bringe Forstanderskabet til en rigtigere Opfattelse af sin Stilling.

Ærbødigst

Krarup Smith.

Meddelelse om, til hvilket Tidspunkt Mødet ansættes, bedes mig sendt.“

Straks efter modtagelsen af denne skrivelse, indvarslede formanden til et møde den næste dag (17. februar) kl. 10 formiddag. Med volontør C. Fleischer som tolk bebrejdede inspektøren her forstanderskabet, at man havde anvendt de tidligere omtalte beløb til traktementer til Parsissut. Inspektørens indlæg i mødet synes ret kortfattet refereret af formanden, mens hans egne udtalelser er gengivet langt mere udførligt (ofte ledsaget af en nøjagtig grønlandsk oversættelse), og synes i det hele taget at være ført på en ikke helt embedsmandsmæssig måde. Thøger Sørensen har også (formodentlig til stor irritation for inspektøren, hvilket sikkert har været tilsigtet) glimret med sine store kundskaber i grønlandsk. Der står f. eks. anført i referatet med Th. Sørensens håndskrift: „Formanden havde derefter Ordet. Han bemærkede (talende i det grønlandske Sprog), at det jo forholdt sig saa, at Forstanderskabet . . . havde gjort en Udgift til et Slags Traktement . . . Formanden maatte erkjende sig for deelagtig i denne Sag. . . . Men han troede ikke, at Forstanderskabet herved havde gjort sig skyldig i nogen urigtig Handling . . . Han mente for det Første, at der maatte skjeldnes mellem Inspektørens Paalæg, og Inspektørens Forbud. Dette saaes, mente han, iblandt andet tydeligt af Ordlyden i de forl: Bests grønlandske Text, om hvilke han bemærkede, at den, foruden nøiagtig at stemme med den danske Text af de samme forel: Best:, paa flere Steder udmærker sig ved større Sæmpelhed og Tydelighed i Udtrykket. . . . I den grøn. Text var der, efter Formandens Skjøn, ikke Tale om Forbud af Inspektøren, som skulle efterkommes, men kun om positive Paalæg, om Anvisninger og Regler (præcepta) paabudte af Inspektøren,

Havneområdet ved Jakobshavn.

Foto: H. Lindow.
(Arktisk Institut . eneret).

som skulle følges. ... Men, hvorledes det nu end forholdt sig hermed, i hvert Fald mente Formanden, at § 9 sidste Stykke i de forel: Best: ikke angik Inspektørens Forhold overfor uhjemlede Udgifter; thi med Hensyn til saadanne, for hvilke Forstanderskabets Medlemmer selv maatte bære Ansvar, havde der i § 14 sidste Stykke i de forel: Best: en klar og tydelig Forskrift ... hvis det nu virkelig var en uhjemlet, og altsaa en utilladelig Udgift (som en saadan kunde imidlertid Formanden paa ingen Maade ansee den, men maatte ansee det for aldeles tilladeligt, at henregne den under Udgifter efter § 13 i de forel: Best:; i Sydgrønland havde, saavidt ham bekjendt, fra Forstanderskabernes Begyndelse af Udgifter til Traktementer til Parsissut stedse været henregnede under § 13, der var bleven uforandret ogsaa i de nye forel: Best: af 1871), havde Inspektøren jo at tage sine Forholdsregler efter nævnte § 14 sidste Stykke. ... Efter den grønlandsk Text hedder det dersteds: „Hvis Forstanderskabet i gode Aar osv: ødsler for meget med Pengene til saadanne ting, som ikke er omtalt i § 12, eller som ere aldeles uhjemlede, da skal inspektøren skrive derom til Kongens Ministerium, for at dette kan tages under Overveielse, hvorvidt osv. ... Hvorfor, saa fortsatte Formanden, efterkommer nu ikke Inspektøren dette ham efter § 14 paalignede Hverv, ... hvorfor indberetter han det ikke til Kongens Ministerium, istedetfor at gjøre Forstanderskabets Medlemmer Bebrejdelser? Hvis Kon-

gens Ministerium da ogsaa, imod Forventning, skulde finde, at den omhandlede Udgift, 1 Rdlr. 12 s, er uhjemlet, ville jo Forstanderskabets Medlemmer blive paa- lagte at tilbagebetale den; Formanden vilde i saa Tilfælde være villig til at paatage sig Daleren, og han haabede, at Overkateketen vil tage de 12 s. paa sig; vi ere, be- mærkede Formanden videre, frie Mænd, der af Kongens Ministerium ere overdragne et kommunalt Hverv, hvilket vi skulle søge at røgte overensstemmende med de af samme Kongens Ministerium givne Bestemmelser (de forel: Best:), og vi ville be- handles som saadanne. ...

... Inspektøren bemærkede, at ... det der var ham om at gjøre var, at Retstilstan- den blev som den skulde være, men denne vilde lide Krænkelse, hvis Inspektørens Paa- læg ikke bleve nøiagtigt efterkomne (han fastholdt at Paalæg ogsaa kunde have et negativt Indhold). Han søgte at vise, at Inspektørens Paalæg maatte betragtes som saare vigtige, hvorfor det vilde afstedkomme Uorden og Anarkie, hvis disse ikke bleve fulgte. ... Han henvendte sig derpaa direkte til de indfødte Medlemmer med det Spørgsmaal, om de ikke troede, at naar Formandens og Inspektørens Fortolk- ning af de forel: Best: vare afvigende fra hinanden, Inspektørens da burde ansees for den rigtigere og være den gjældende? Her paa svarede Parssissok N. Linden- hann: „Jeg mener, at naar jeg paa ulastelig Maade yder Hjælp overensstemmende med de forel: Best:, da handler jeg ikke urigtigt“ (agssuarnarnanga ikiuigaluaruma perkússutit nâpertordlugit kúnúnginasugaunga). Overkateket A. Quist svarede: Det der paa Forstanderskabsmøde er vedtaget af os overensstemmende med de forel: Best: mener jeg bør staa ved Magt (atautsimititdluta aulajangersitarput perkússutit migsiliordlugit avdlángortitagssaunginasugâra). Gjentagne Gange (ialt 4 Gange) henvendte Inspektøren sig (uden at blive kaldet til Orden af Formanden) med di- rekte Spørgsmaal, og nævnede de enkelte Medlemmer ved Navn, til de Indfødte, og Spørgsmaalet var, med ubetydelig Variatiom stadig det samme: om de ikke ansaa Inspektørens Fortolkning o. s. v. af de forel: Best: og hans Paalæg for saadanne, der nøiagtigt burde følges. De indfødte Medlemmer gave kun undvigende Svar, eller og de (som M. Hansen) slet Intet svarede. ... Inspektøren gjorde derhos den Be- mærkning til de indfødte Medlemmer, at han vel vidste, at de ikke var Skyld i, at hans Paalæg ikke bleve fulgte, men at de af Formanden var ledede til at være disse overhøriges (blev ikke kaldet til Orden af Formanden).

... Derefter skredes til den anden Forhandlings Gjenstand (efter Inspektørens forhen anførte Skrivelse) „de Understøttelser af en meget betænkelig Karakter“, som i Slutningen af forrige Aar vare uddeelte af Forstanderskabet hersteds. (In- spektøren gjorde Overgangen uden nogen Henvendelse til Formanden; han syntes overhovedet at ignorere, at der var en Formand tilstede for at lede Forhandlin- gerne) (x Formandens Bemærkning, in parenthesi).“

Best.; han tilraadede denne Fremgangsmaade, da en Forstanderskabsbeslutning muligt kunde medføre materielle Ulemper for enkelte af Forstanderskabets indfødte Medlemmer. ...“

I mødeprotokollen har kolonibestyrer Fleischer gjort følgende tilføjelse:

„Idet jeg underskriver dette Referat maa jeg tillade mig at bemærke, at Betydningen af den deri forekommende Yttring „Han tilraadede denne Fremgangsmaade, da en Forstanderskabsbeslutning muligt kunde medføre materielle Ulemper for enkelte af Forstanderskabets indfødte Medlemmer“ – er mig fuldstændig uforstaaelig.“

Formentlig som følge af den store uoverensstemmelse mellem inspektør Krarup Smith og pastor Thøger Sørensen, forflyttedes den sidstnævnte til Godthåb samme år og afløses af pastor O. V. Bøggild.

Der falder nu igen ro over arbejdet i denne 2-årige periode, hvori der ikke forekommer noget sindsoprivende. Der er dog grund til at nævne et par ting, der ikke tidligere har været behandlet på forstanderskabsmøderne, idet man den 14. oktober 1875 for første gang kommer ind på behandling af alimentationssager samt en skiftesag. Herom står i protokollen:

„... Efter at de indfødte Forstandere Dagen i forvejen havde forhandlet indbyrdes om det 1ste Punkt i Formandens Skrivelse til Inspektøren, fastsatte de nu, i fuld Overensstemmelse med de danske Medlemmer, følgende Bestemmelse: „Når en Grønlander faar et uægte Barn, skal han afgive 1/10 af hvad han indleverer paa Handelen, til Understøttelse for sit uægte Barn i dets Barndom.“ Kolonibestyreren gav, i Henhold til „Forel. Best.“s § 23, Løfte om at ville tilskrive alle Udstedsbestyrere i Distriktet med Paalæg om at handle efter denne nye Bestemmelse, saa ofte det gjordes nødigt, og efter Evne at passe paa, at Fædre til uægte Børn ikke unddrager sig hvad de ere pligtige at betale.“

Om skiftesagen hedder det:

„... Da en ifjor ved Igdlularssuit ved Døden afgaaet Enke Eleonora Bolette har 7 Kron. 48 Ore staaende i Sparekassen, besluttede Forstanderskabet – ifølge en Anmodning desangaaende, som hendes Sønner havde rettet til det igjennem et Brev til Kolonibestyreren – at tilkjende den ene af Sønnerne disse Penge, at han kunde faa anskaffet sig en Riffel.“

Alimentationssager synes ikke at have været noget større problem, idet konkrete sager af denne art overhovedet ikke omtales før i 1910, hvor der i mødereferatet for den 13. april er anført:

„I anledning af, at pigen Eva Josefsen i jan. md. iaar fik sit 5te uægte barn – alle med forsk. fædre – indkaldte forstanderskabet hende og udtalte en alvorlig dadel over hendes færd.“